

обещанието, или някой друг. Задължително е, обаче, човекът, за когото е наречен курбанът, да присъства на жертвоприношението. Месото се вари на бистър курбан – само с вода и сол. Свареният курбан се изяжда за един ден. Ако остане, се раздава на бедни и болни хора, но за един ден трябва да се свърши. Смята се, че не е хубаво, след като човек е дал обет, да не го изпълни. Съществува вярване, че курбанът, даден на празника на Дева Мария, е най-ценен и най се хваща.

Курбан за Света Мария става женско животно – овца или някоя яловинка, която не се ѝ агнила. За Свети Георги мъжко агне, за Света Мария женско, такъв е редът. Тъй е отредено от Дядо Господ.

Много често на Голяма Богородица ромите правят кръщенета на деца. Нерядко тези, които имат възможност, водят децата си да ги кръщават на манастир. Особено ако детето е момченце и първо дете на майка и баща, някои стигат чак до Рилския манастир, то вече е най-убавото.

На Голяма Богородица не се работи нищо, даже и къщна работа. Денят на Света Мария се почита и най-строго пази от бременните жени, за да родят по-лесно; от жените, които още не са се отродили, за да раждат още деца; от жените, на които децата не се задържат, за да се задържат и да родят; от бездетните, за да ги дари Господ с рожба.

САЯДЖЪ

Празнува се от ромите мюсюлмани в късна есен, когато се прибере царевицата и се правят беленките. В обичая вземат участие предимно младежи, *саяджиляр*, събрани в група, които предварително се уговарят, че ще играят саяджък. В групата има и няколко възрастни, които знаят песните и реда в обичая. Освен саяджиляр, в групата има *кечи*, *теке* (коза) и *гелин* (булка). Кечи е облечен с кожи, а на главата има маска от цяла козя глава с рогата. Гелината е с шалвари, бяла риза и *кузан чембер* (тънка, прозрачна забрадка) на главата. Останалите саяджиляри са облечени с характерната за селото мъжка носия – *чуфачашър* (потури от аба), бели ризи и *салта* (врърхна наичена дреха с дълги ръкави). На краката са обути с цървули и *кара баллъ* (черни козиняви върви). Всички саяджиляри имат навързани в кръста хлопки и кочани царевица.

Обичаят се изпълнява за здраве и берекет, за боллук, да има от сичкуту.

Саяджилярите ходят вечер, когато хората се приберат от полето. Те обикалят цялата махала и влизат наред във всяка къща. За всяко семейство са дългоочаквани гости и домакините ги посрещат с радост. Почти няма случай някой да не ги приеме в дома си. Народната вяра учи, че